Pregaria.cat

Entrada

Jesús mestre de pregària (IV)

Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com Tu vols. *(Mateu, 26, 39)*

Hi ha situacions límit. Sense resposta, sense explicació, absurdes, de pànic en front del dolor que és a tocar, sentiments desfets, crits aparentment inútils, abandonament radical.

Jesús ho va viure, se li desfeia l'ànima. No podia més. Postrat a terra clamava al Pare que li estalviés un final terrible, que veia a punt de començar. No podia, potser, complir la missió d'una forma menys radical?. Però, per sobre de tot i d'Ell mateix, estimava.

El món és ple de patiments sense sentit, d'angoixes, dolors que mai acaben. Els pitjors provocats directament o indirecta per altres humans. És un clam universal per limitació, contagi, injustícia, opressió, venjança, violència, militarisme, manca de força....

A vegades la pregària és en els límits de la vida mateixa, com la de Jesús la nit del Dijous Sant.

1.- Només qui està en una situació de límit sap que és. El podem acompanyar, estar al seu costat, però es fa impossible viure el que està vivint. El pitjor dolor radica en el seu interior, o perquè és dolor de l'ànima , o per les vibracions i repercussions que té en ella.

2.- Un Déu solidari amb la humanitat, que va fer una opció des de baix, va voler ser conseqüent fins al final, i no va estalviar-se la situació de límit. La va viure. I des d'ella va pregar.

3.- És una pregària fonda, que neix en el " no puc més", sense cap consol d'entrada. Mes aviat ràbia, sensació de total enderrocament, és un crit, una queixa, un terrible dubte. L'amor no se sent, cridat. Si hi ha una oració autèntica és aquesta. No te cap més fórmula que el clam mateix. Pot esdevenir molt llarga.

4.- En el límit, per gràcia de la pregària, pot néixer la força. No es pot entendre des de fora, o abans del límit mateix. Quan pregues perquè realment no pots més, la resposta no és sortir del pànic, sinó encaixar una força especial, la paciència.

Res no contorba l'home pacient: ni la pèrdua de béns terrenals, ni d'amics o parents, ni malalties ni oprobis, ni mort ni vida, ni purgatori, ni infern, ni dimoni, perquè s´ha abandonat a la Voluntat de Déu en recta estimació i caritat.

Jan Van Ruusbroec.

(L'ornament de les noces espirituals. Llibre primer. Capítol XV)